

товенъ за душевнѣ тѣ си кротость. Веднѣжъ като го зашлевилъ пѣкой си безобразникъ, той не само не рачилъ да търси удовлетвореніе за това, но обърнѣлъ ся и така простодушно му отговорилъ : “ Можахъ и самъ да тя накажъ за тѣзи ти постѣпкѣ, но не щѣ да сторѣхъ това ; можахъ да тя выкамъ на сѣдъ прѣдъ Калифа, но не искамъ да ти станѣ обвинитель ; можахъ въ молбы тѣ и моленія та си къмъ Бога да поменѣ това твое безчестіе, но азъ тя прощавамъ отъ все сърдце, и молѣхъ Всевышняго да ти непостави това въ грѣхъ ; можахъ най-послѣ въ страшный-тъ день на сѣдбѣ тѣ да поискамъ погынваніе то на душѣ тѣ ти , но азъ напротивъ не ще склонѣхъ да влѣзѣ безъ тебе въ рай.

Алб-Асланъ

Султанътъ на турцытѣ селджуцы Алб-Асланъ, въ войнѣтѣ противу гърцытѣ на 1071, като побѣди и плѣни Византійскыйтъ императоръ Діогена, заповѣда та го доведохъ и първо като го накара да ко-